Ο Adolf Hitler εξηγεί…

Αγαπητοί αναγνώστες, βρισκόμαστε σε μια προσπάθεια ιδεολογικής κάθαρσης του Εθνικοσοσιαλισμού από στοιχεία που τον μολύνουν προσπαθώντας αργά αλλά σταθερά να διαχύσουν μέσα του ακροδεξιά, καπιταλιστικά, αντιευρωπαϊκά και αντιρωσικά-αντισλαβικά μιμίδια. Σε αυτά τα πλαίσια δημοσιεύουμε ένα απόσπασμα από την ομιλία του Hitler που εκφωνήθηκε στις 22 Απριλίου του 1922 στο Μόναχο. Μπορείτε να κατεβάσετε ολόκληρη την ομιλία από εδώ, μεταφρασμένη από την συναγωνίστρια Πενθεσίλεια. Φυσικά αυτή η προσπάθεια είναι μια συνεχής προσπάθεια του ανοσοποιητικού συστήματος των Εθνικοσοσιαλιστικών μιμιδίων, η οποία υπερβαίνει κατά πολύ τους αρθρογράφους και τους διαχειριστές αυτού του ιστολογίου. Είναι μια σκυτάλη που την πήραμε από το παρελθόν με σκοπό **τουλάχιστον** να την παραδώσουμε στους επόμενους. Πάντα θα υπάρχουν επόμενοι, να το έχουν υπόψη τους αυτό οι βάκιλοι του «χώρου», διότι στα επιχρυσωμένα καλούπια τους ποτέ δεν θα χωρέσουν οι Εθνικοσοσιαλιστές.
…
«Και αυτή η αναγνώριση των γεγονότων αποκαλύπτει αμέσως μια ολόκληρη ακολουθία των πιο βασικών αρχών οι οποίες πρέπει να οδηγήσουν αυτό το νέο Κίνημα το οποίο, ελπίζουμε, είναι προορισμένο για μεγάλα πράγματα μια μέρα:

1. ***«Εθνικισμός» και «Σοσιαλισμός» είναι δύο πανομοιότυπες έννοιες. Ήταν μόνο ο Εβραίος ο οποίος κατάφερε, με νόθευση του σοσιαλιστικού ιδεώδους και μετατρέποντάς το σε Μαρξισμό, όχι μόνο να διαχωρίσει το σοσιαλιστικό ιδεώδες από το εθνικό, αλλά και να τα παρουσιάσει σαν πραγματικά αντίθετα.*** Πράγματι πέτυχε αυτόν τον σκοπό. **Κατά την ίδρυση αυτού του Κινήματος, πήραμε την απόφαση να εκφράσουμε αυτή μας την ιδέα για την ταυτότητα των δύο εννοιών: παρά τις προειδοποιήσεις, με βάση αυτό που πλέον πιστεύαμε, με βάση την ειλικρίνεια της θέλησής μας, την ονομάσαμε «Εθνικό**

Σοσιαλισμό».Είπαμε στους εαυτούς μας ότι για να είσαι «εθνικός» πρέπει πάνω από όλα να ενεργείς με απεριόριστη και καθολική αγάπη για το λαό και, εάν χρειαστεί, ακόμη και να πεθάνεις για αυτόν. Και ομοίως για να είσαι «σοσιαλιστής» σημαίνει να χτίζεις το κράτος και την κοινωνία του λαού ώστε κάθε άτομο να πράττει για το συμφέρον της κοινότητας του λαού και πρέπει να είναι τόσο πεπεισμένος για την καλοσύνη, για την έντιμη ευθύτητα αυτής της κοινότητας του λαού ώστε να είναι έτοιμος να πεθάνει για αυτήν.

2. ***Και τότε είπαμε στους εαυτούς μας: Δεν υπάρχει τίποτα που να αποκαλείται τάξη: δεν μπορεί να υπάρχει. Η τάξη συνεπάγεται την κάστα και η κάστα συνεπάγεται τη φυλή. Εάν υπάρχουν κάστες στην Ινδία, καλώς έχει· εκεί είναι δυνατό, διότι υπάρχουν πρώην Άριοι και μαύροι αυτόχθονες. Το ίδιο και με την Αίγυπτο και με τη Ρώμη. Αλλά με εμάς στη Γερμανία, όπου όποιος είναι Γερμανός έχει το ίδιο αίμα, τα ίδια μάτια, και μιλάει την ίδια γλώσσα, εδώ δεν μπορούν να υπάρξουν τάξεις, εδώ μπορεί να υπάρξει ένας και μόνο λαός και πέραν τούτου τίποτα άλλο.***

Σίγουρα αναγνωρίζουμε, όπως πρέπει να κάνουμε όλοι, ότι υπάρχουν διάφορες «απασχολήσεις» και διάφορα «επαγγέλματα» -υπάρχει η Θέση των ωρολογοποιών, η Θέση των κοινών εργατών, η Θέση των βαφέων ή των τεχνικών, η Θέση των μηχανολόγων, των υπαλλήλων κλπ. Θέσεις μπορούν να υπάρξουν. Αλλά κατά την πάλη την οποία αυτές οι Θέσεις έχουν μεταξύ τους για την εξίσωση των οικονομικών τους συνθηκών, η διαμάχη και ο διχασμός δεν πρέπει ποτέ να είναι τόσο μεγάλη ώστε να διαχωρίσει τους δεσμούς της φυλής.

Και εάν πείτε «Αλλά πρέπει να υπάρχει εν τέλει μια διαφορά μεταξύ των τίμιων δημιουργών και εκείνων οι οποίοι δεν κάνουν τίποτα απολύτως·» βεβαίως και πρέπει! Αυτή είναι η διαφορά η οποία βρίσκεται στην απόδοση της ενσυνείδητης εργασίας του ατόμου. Η εργασία πρέπει να είναι ο μεγάλος συνδετικός κρίκος, αλλά ταυτοχρόνως ο μεγάλος παράγοντας ο οποίος διαχωρίζει τον ένα άνθρωπο από τον άλλο. **Ο κηφήνας είναι ο εχθρός όλων μας.**

Αλλά οι δημιουργοί -δεν έχει σημασία εάν είναι εργάτες του πνεύματος ή χειρώνακτες- αυτοί είναι οι ευγενείς του Κράτους μας, αυτοί είναι ο Γερμανικός λαός! Με τον όρο «εργασία» κατανοούμε αποκλειστικά και μόνο τη δραστηριότητα η οποία όχι μόνο ωφελεί μόνο το άτομο, αλλά δεν βλάπτει με κανέναν τρόπο την κοινότητα, ή μάλλον όχι, αυτή (η εργασία) η οποία συμβάλλει στη διαμόρφωση της κοινότητας.

3. Και στην τρίτη θέση: Μας ήταν ξεκάθαρο ότι αυτή η συγκεκριμένη άποψη βασιζόταν σε μια ώθηση η οποία αναπηδά από τη φυλή και το αίμα μας. ***Είπαμε μέσα μας ότι η μία φυλή διαφέρει από την άλλη και, επιπλέον, ότι η κάθε φυλή σε σχέση με τις βασικές της απαιτήσεις δείχνει εξωτερικά κάποιες συγκεκριμένες κλίσεις, και αυτές οι κλίσεις μπορούν ίσως να είναι περισσότερο ευκρινώς ακολουθούμενες στη σχέση τους με την αντίληψη της εργασίας. Ο Άριος αντιλαμβάνεται την εργασία ως το θεμέλιο για τη διατήρηση της κοινότητας του λαού μεταξύ των μελών της. Ο Εβραίος αντιλαμβάνεται την εργασία ως το μέσο εκμετάλλευσης άλλων λαών. Ο Εβραίος δεν εργάζεται ποτέ ως παραγωγικός δημιουργός χωρίς τον μεγάλο σκοπό του να γίνει ο ίδιος το αφεντικό. Εργάζεται μη-παραγωγικά, χρησιμοποιώντας και απολαμβάνοντας την εργασία άλλων ανθρώπων.***

Και έτσι καταλαβαίνουμε την σιδηρά πρόταση την οποία είχε κάποτε ξεστομίσει ο Mommsen: «Ο Εβραίος είναι το ένζυμο της αποσύνθεσης στους λαούς,» που σημαίνει ότι ο Εβραίος καταστρέφει και πρέπει να καταστρέψει επειδή δεν κατέχει καθόλου την έννοια μιας δραστηριότητας η οποία συνθέτει το βίο μιας κοινωνίας.***Και εκ τούτου είναι εκτός θέματος εάν ο Εβραίος ως άτομο είναι «αξιοπρεπής» ή όχι. Επάνω του φέρει εκείνα τα χαρακτηριστικά τα οποία του έχει δώσει η Φύση, και δεν μπορεί ποτέ να απαλλάξει τον εαυτό του από αυτά τα χαρακτηριστικά.***Και είναι βλαβερός προς εμάς. Το αν μας βλάπτει συνειδητά ή ασυνείδητα, αυτό δεν είναι το θέμα μας. Πρέπει να προβληματιστούμε ενσυνείδητα σχετικά με την ευημερία του δικού μας λαού.

4. Και τέταρτον: Πειστήκαμε περισσότερο ότι η οικονομική ευδαιμονία είναι αδιαχώριστη από την πολιτική ελευθερία και ότι εκ τούτου αυτός ο οίκος ψεμμάτων, ο “Διεθνισμός,” πρέπει να καταρρεύσει άμεσα. Αναγνωρίζουμε ότι η ελευθερία μπορεί να αποτελεί για πάντα μόνο ένα επακόλουθο της δύναμης και ότι η πηγή της δύναμης είναι η θέληση. ***Η θέληση για δύναμη πρέπει να ενδυναμώνεται συνεχώς σε έναν λαό με παθιασμένη ζέση.*** Και εκ τούτου συνειδητοποιούμε πέμπτον ότι:

5. Εμείς ως Εθνικοσοσιαλιστές και μέλη του Γερμανικού Εργατικού Κόμματος -ενός κόμματος δεσμευμένο στην εργασία- πρέπει να είμαστε εξ’ αρχής οι πιο φανατικοί εθνικιστές. Συνειδητοποιούμε ότι το Κράτος μπορεί να είναι ένας παράδεισος για το λαό μας μόνο εάν ο λαός μπορεί να διατηρεί ελεύθερα την ισορροπία εκεί, σαν σε έναν παράδεισο: συνειδητοποιήσαμε ότι ένα κράτος δούλων δεν θα είναι ποτέ ένας παράδεισος, αλλά μόνο -πάντα και για πάντα- μια κόλαση ή μια αποικία.

6. Και έτσι, έκτον, αντιληφθήκαμε το γεγονός ότι η δύναμη ως ύστατη λύση είναι δυνατή μόνο όπου υπάρχει σθένος, και αυτό το σθένος δεν βρίσκεται στο νεκρό βάρος των αριθμών, αλλά αποκλειστικά στην ενέργεια.

Ακόμη και η μικρότερη μειοψηφία μπορεί να καταφέρει ένα ισχυρό αποτέλεσμα, εάν εμπνευστεί από την πιο φλογερή, την πιο παθιασμένη θέληση να δράσει. Η παγκόσμια ιστορία γραφόταν πάντα από μειοψηφίες. Και τέλος:

7. ***Εάν κάποιος έχει συνειδητοποιήσει μια πραγματικότητα, αυτή η πραγματικότητα δεν έχει καμιά αξία εφόσον δεν έχει την αδάμαστη θέληση να μετατρέψει αυτή τη συνειδητοποίηση σε πράξη!***

Αυτά ήταν τα θεμέλια του Κινήματός μας· οι αλήθειες στις οποίες βασίστηκε και οι οποίες κατέδειξαν την αναγκαιότητά του.»